

INKERIN

K I R K K O

2/86/2013

Vankilatyötä
Siperiassa

Inkerinsuomalaisten
kielenkäyttö

Kolppanan
seminaari 150 v.

... ja kodeissaan he yhdessä mursivat leipää ja aterioivat riemuisin ja vilpittömin mielin. Ap.t. 2:46

Tuuliikka Vilhunen

Pyhän Marian kirkossa lauloivat 25.4.2013 nenetsit, udmurtit, permiläiset, tsuvassit, pietarilaiset, jne.

Ap.t. 2:9-12

” Meitä on täällä parti-
laisia, meedialaisia ja
elamilaisia, meitä on Mesopo-
tamiasta, Juudeasta ja Kappa-
dokiasta, Pontoksesta ja Aasian
maakunnasta, Frygiasta, Pam-
fyliasta, Egyptistä ja Libyasta
Kyrenen seudulta, meitä on tul-
lut Roomasta, Frygiasta, Pam-
fyliasta, Egyptistä ja Libyasta
Kyrenen seudulta, meitä on tul-
lut Roomasta, toiset meistä ovat
syntyperäisiä juutalaisia, toiset
uskoomme kääntyneitä, meitä
on kreetalaisia ja arabialaisia --
ja me kaikki kuulemme heidän
julistavan omalla kielellämme
Jumalan suuria tekoja.” He eivät
tienneet, mitä ajatella. Ihmeis-
sään he kyselivät toinen toisel-
taan: ”Mitä tämä oikein on?”

INKERIN KIRKKO

2/86/2013

Lehti on perustettu joulu-
kuussa 1991 suomen- ja
venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin
Kirkko välittää uutisia ja
tietoa kirkon nykypäivästä
suomea puhuville inkeri-
läisille sekä suomalaisille
seurakunnille, järjestöille ja
yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3 [Pääkirjoitus](#)

4 ”Vankilatyössä pärjää se
joka on itse lusunut”

7 [Inkerin kirkon uutisia](#)

12 [Rovastikunnat tutuiksi](#)
Siperian rovastikunta

14 Suomalais-virolainen
kahvikomppania

24 Iloiten laulakaa
– Shir sameach!

15 [Kirkon aika](#)
Kolppanan seminaari 150 v.

18 Väylämerkkejä

20 Pyhän Marian kirkossa
suuri Pääsiäisjuhla

23 Mielessä pyhät matkat

24 Iloiten laulakaa
– Shir sameach!

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Terveisiä Pietarista Inkerin kirkosta

T äällä eletään tiiviissä hengelli-
sessä tunnelmassa. Suuri orto-
doksikirkko viettää laajasti ja
juhlallisesti Pääsiäistä. Me taas odotam-
me Helluntaita ja Pyhän kolminaisuuden
päivän juhlaa.

Hiljattain saimme viranomaisilta vies-
tin, että Muurmanskin kirkkohankkeelle
on nyt myönnetty rakennuslupa. Myös
Omskissa Siperiassa näyttää siltä, et-
tä viranomaiset ovat pikkuhiljaa valmiit
antamaan meille vanhan kirkon, ja uusi
työnäky alkaa muodostua. Pihkovan alu-
eella ja Petserissä on pieni virolais-inke-
riläinen kuihtuva seurakunta, jonka toi-
vomme syntyvän uudelleen venäjänkie-
lisen työn kautta.

Hyvä on Herra! Kun Pyhä Henki tu-
lee teihin, te saatte voiman ja te tulette
olemaan minun todistajiani maan ääriin
asti. (Ap.t. 1:8). Tämä todistajan tehtävä
meidän tulee muistaa myös käytännössä.
Siinä onkin tehtävää koko elämäksi. Se ei
ole meidän työtämme, mutta Pyhä Hen-
ki, Kristuksen Henki, tekee sitä meissä
ja meitä käyttäen. Pyhä Henki kirkastaa
meille Kristusta, se kirkastaa meille mil-
lä hinnalla meidät on ostettu ja sovitettu
pelastukseksemme. Pyhä Henki herättää
meidät synnin unesta, käännyttää meidät
ja lähettää meidät iloiten työhön.

Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan
Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä
asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Hen-
keä, se ei ole hänen omansa. (Room. 8:9)
Ilman Kristuksen Henkeä me toteutam-
me vain omaa itseämme ja palvelemme
syntiä, koska emme pelkää Jumalaa. Em-
me tarvitse evankeliumia, emme tarvitse
lähetystyötä, pelkkä auttaminen riittää.
Mieleen tulee Raamatun ajatus, että kaik-
ki mikä ei ole uskosta on syntiä, ja ettei
voi olla otollinen Jumalalle ilman uskoa.
Usko on Jumalan lahja, joka tulee Sa-
nan kuulemisesta. Siksi kaikki ajatukset
ja mielipiteet on perusteltava Raamatul-
la. Eräässä lehdessä toimittaja vetosi et-

tei luterilaisille avioliitto ole sakramentti
ja siksi luterilaisen kirkon pitää hyväksyä
uusi sukupuolineutraali avioliittolaki, jos
valtio sen hyväksyy. On hyvä muistaa,
että avioliitto on Raamatussa hyväksytty
miehen ja naisen väliseksi liitoksi ja vie-
lä mahdollisesti koko elämän kestäväksi.
Se on Pyhä. On kunnioitettava ja pelättä-
vä ensisijaisesti Jumalaa.

Me kaikki olemme heikkoja ja synti-
siä, ja Jumalan armosta olemme hänen
lapsiansa. Pitäisikö hyväksyä aviorikok-
set, koska nekin luokitellaan ”rakkau-
deksi”. Lihan mieli haluaa kaiken pii-
lottaa rakkauteen, mutta Paavali opettaa
selvästi, että lihan mieli on vihollisuutta
Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Juma-
lan lain alle.

Mutta jos Kristus on teissä, niin ruu-
mis tosin on kuollut synnin tähden, mutta
Henki on elämä vanhurskauden tähden.
Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka
herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä,
niin hän joka herätti kuolleista Kristuk-
sen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös
teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä
kautta, joka teissä asuu. (Room.8:11)

Niinpä tämä ei ole mitään muuta kuin
taistelua Hengen ja synnin, se on sie-
lunvihollisen välillä. Henki vie elämään
kuolettaen meissä vanhan Aatamin niin,
että Kristus kasvaa meissä ja sen kaut-
ta uusi ihminen. Tai me rakastamme li-
han himoja ja päätöksiä ”rakkaudessa” ja
omistamme kuoleman.

*Olemme Kristuksen kanssaperillisiä,
jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsi-
simme, että me yhdessä myös kirkastui-
simme. (Room. 8:17)*

Amen. Hallelujaa!

+ Aarre Kuukauppi

Diakoni Slava Ostanin:

Teksti: Anu Saari – Lähetystyöntekijä, Omskin seurakunta
Kuva: Juha Saari

– ”Vankilatyössä pärjää se

joka on itse lusinut”

Nuori rötöstelijä sai vankilassa käsiinsä Raamatun. Sana synnytti uskon ja antoi elämälle uuden suunnan. Siitä kumpusi vahva näky vankilatyöstä. Slava auttaa sanoin ja teoin.

Vjatsheslav, Slava, oli 8 kk:n ikäinen, kun hänen äitinsä kuoli ja samoihin aikoihin perheen isä joutui 15 vuodeksi vankilaan. Eräs mummo Tšitassa otti hoitaakseen Slavan ja tämän isosiskon. Sieltä he siirtyivät myöhemmin mummon pojan perheeseen. Muistot kasvattina olostä ovat Slavalla hyviä. Lapsia kohdeltiin hyvin.

Lopetettuaan koulun Slava pääsi opiskelemaan merimieskouluun Vladivostokiin, ja muutti asumaan koulun asuntoon. Asuntolaolot ja epämääräiset kaveripiirit vetivät Slavaa magneetin tavoin puoleensa. Porukassa nuoret miehet touhuvivat kaikenlaista laitonta. Parikymppisenä Slava yhdessä toisen nuoren miehen kanssa jäi kiinni aseellisesta ryöstöstä muiden jengin jäsenten päästessä palkkahästä.

Oikeuden päätöstä odottaessaan Slava muisti, miten mummo oli heille lapsille kertonut Jumalasta ja kuinka he olivat yhdessä viettäneet pääsiäistä. Hän rukoili:

”Herra vapahda minut vankilasta!” Nuori sellikaveri näytti repivän Uutta testamenttia, mutta Slava oli kova lukemaan, ja pyysi mieheltä tuon kirjasen. Hän luki sen monta kertaa läpi. Vaikka Uusi testamentti oli kiinnostava, Slava ei omien sanojensa mukaan ymmärtänyt siitä mitään. Hän siirtyi Psalmeihin, joissa on paljon sellaista, mihin tavallinen ihminen voi tarttua ja alkoi rukoilla Psalmien sanoin, Slavaa muistelee. Usko syntyi, elämään syttyi toivo ja sille löytyi suunta.

Vangittuna, mutta vapaana

Slava sai lopulta kuuden vuoden tuomion ja joutui työsiirtolaan. Siellä hän alkoi heti käydä baptistien hengellisissä kokouksissa. Seuraavassa vankileirissä, jonne Slava siirrettiin, kokoontuivat heluntailaiset. Heidän parissaan Slava sai kasvaa hengelliseen vastuuseen, ja kolmannessa siirtolassa, jossa Slava vietti viimeiset kaksi vuotta tuomiostaan, seurakunnan virkaa toimittivat karismaatikojen kokoukset.

Työsiirtoloissa Slava tutustui myös vankiloissa vieraileviin uskoviin ja alkoi kirjeenvaihtoon heidän kanssaan. Kerran Slava sai yllättäen Suomesta paketin, jossa oli Raamattu ja luterilaista kirjallisuutta. Slava luki kaiken, ja piti lukemastaan. Vuonna 2002 Slava pääsi **Reijo Loikka-**sen eli Klinun kutsumana käymään Suomessa ja sai tavata paketin lähettäneen miehen. Kohtaaminen oli molemmille unohtumaton!

Vapauduttuaan vankilasta v. 1999 Slavalla oli heti montaa rautaa tulossa. Hän kävi öisin töissä, ja auttoi päivisin heluntaipastoria ruokkimaan katulapsia sekä vieraili tämän kanssa myös lastenkohteissa ja opiskeli. Puolen vuoden kuluttua Slava sai tilaisuuden tutustua Novosibirskissä luterilaiseen pappisseminaariin, jonka rehtori kutsui hänet aloittamaan teologian opinnot mahdollisimman pian.

Työ kaltereiden takana

Vaikka teologian opinnot jäivät 2,5 vuoden jälkeen kesken, ne antoivat Sla-

valle hyvän luterilaisen oppipohjan. Kovinkaan moni ei ole innokas seurustelemaan vankien kanssa. Heitä pelätään ja usein heidän koetaan vain tuovan ongelmia seurakunnille. Seminaariin tullut kirje annettiin Slavalle, joka oli opiskelijoista ainut, jolla oli vankilahistoria. - ”Jumalan kiitos, mies jonka kanssa aloin kirjoitella, on nykyään Novosibirskin seurakunnan jäsen”, Slava toteaa. Tuolloin alkanut kirjeenvaihto vankien kanssa oli alku Slavan myöhemmälle vankilatyölle.

Slava löysi hengellisen kodin Inkerin kirkon Novosibirskin seurakunnasta, jossa palveli ensin katekeettana seitsemän vuotta, minkä jälkeen hänet vihittiin diakoniksi. Slavalla oli vahva näky vankilatyöstä, ja pikkuhiljaa hän käynnisti vankilatyön leipätyönsä ohella. Kirjoitettuaan useita anomuksia hän löysi työlleen taloudellista tukea Suomesta, Ruotsista ja USA:sta. Tuon tuen turvin hän pystyi säännöllisesti vierailemaan neljällä eri vankileirillä sekä tuberkuloosia ja HIV-virusta kantavien lasten parantolassa.

Vankiloiden ovet avautuivat

Slava kertoo, että hänet on vankiloissa otettu vastaan ilman ongelmia. - Yhteen vankiloista minulla on avoin kulkulupa,

ja siellä kokoonnumme kirjastossa. Muualla saan käydä tietyillä osastoilla, joissa tapaan vankeja henkilökohtaisesti. Vankilassa on saarnattava vapautta synnin, perkeleen ja kuoleman vallasta. Keron heille Jeesuksesta ja uuden elämän mahdollisuudesta.

Vangit suhtautuvat Slavaan hyvin. - Olen itse ollut vankeudessa, ja tiedän mitä se on, tunnen olosuhteet ja puutteet - niistä ei minulle tarvitse puhua mitään. Ymmärrän, miksi vangit ajattelevat ja puhuvat, niin kuin tekevät. Joka ei ole vankilassa istunut, ei näe eikä kuule sitä, minkä minä automaattisesti näen ja kuulen.

Vankien luona vierailevan on oltava kuitenkin neutraali eikä asettua kummankaan, henkilökunnan tai vankien puolelle. Siitä on vain haittaa työlle. - Joskus minulle tietenkin käy niin, että olen vankien puolella.

Slava kertoo esimerkin, miten ei tule saarnata. Eräät veljet opettivat nuorten työsiirtolassa vapaudesta Kristuksessa ja aiheuttivat lähes mellakan, kun nuoret alkoivat paheksua sitä, että ovat vangittuina.

Toisinaan minulla on vangeille tuomisia, ja kristillisten juhlien aikaan vien

Kuntoutumiskeskuksen portilla. Kuva: Slava Ostanin

lahjoja. Varsinkin työn alkuaikoina perheidensä hylkäämät vangit kaipasivat kiipeästä mm. hygieniatarvikkeita. Nykyään niiden suhteen on vähän helpompaa.

Slava ei karsasta vierailuja myöskään HIV-positiivisten tai tuberkuloosia sairastavien vankien luona. Hän istuu juomaan teetä kuin keiden tahansa kanssa. HIV-positiivisille vangeille, jotka usein sairastavat myös tuberkuloosia, on omat osastonsa, joille pääsyä Slava odotteli lähes vuoden. Edes henkilökunta ei välittänyt olla tekemisissä heidän kanssaan ja ruokakin annettiin ovesa olevan aukon läpi. Vankeja pidettiin vihamielisinä, ja kun Slava sai lopulta luvan vierailla heidän luonaan, hänet suorastaan pökättiin sisään ja ovi lyötiin perästä kiinni. Vartijat tarkkailivat kurkistusluukusta, miten mahtaa miehen käydä. Mutta vangit ottivat Slavan sydämellisesti vastaan.

Lapset murtavat vankien sydämiä

Vankileireillä Slava vierailee lähes aina yksin, mutta HIV-positiivisten ja tuberkuloosia sairastavien lasten parantolaan hän vie kaikki vieraansa, niin venäläiset kuin ulkomaalaisetkin. Usein hän ottaa mukaan jonkun entisistä vangeista. Kun vankilaelämän kovettama mies ojentaa pikkulapselle lahjan, ja tämä hyppää kaulaan hihkaisten ”Kiitos, Andrei-setä!”, murtuu kyynelten pato ja sydämet sulavat. Se on vammautuneen sielun hoitamista.

Unelmana kuntoutumiskeskus

Vankien on vaikeaa vapauden saatuaan löytää paikkaansa yhteiskunnassa. Venäjällä suku usein kääntää selkensä vangille, ja elämän on vaikea päästä kiinni vaikka vanki olisi löytänyt uuden elämän. Liian usein käy niin, että siivet eivät kannakaan, ja entinen elämä vie mukanaan.

Entinen vanki kertoo: - Istuin vankilassa 14 vuotta ryöstöistä ja huumeista. Kun pääsin pois, en ollut vielä uskossa. Aivan humalluin vapaudesta, ja luulin että siirrän vaikka vuoria, mutta huumeet palauttivat minut nopeasti entiseen, rikolliseen elämään. (Sergei, 52v).

Kuntoutuskeskus aloitti

Slavan unelmana oli perustaa puolimatkan koti, kuntoutumiskeskus, jossa vapauteen päässeet saisivat rauhassa valmistautua uuteen elämänvaiheeseen. Vuodesta 2002 lähtien Slava etsi taloudellista tukea sopivan talon hankkimiseksi. Hän kirjoitteli anomuksia eri tahoil-

Tulipaloo katsellessa Slavan ensimmäinen ajatus oli: Se oli siinä. Enää tästä ei tule mitään. Mutta toivo syntyi nopeasti. Kuva: Slava Ostanin

le. Vankilatyötä tuettiin edelleen, Slava kulki vankiloissa, oli kirjeenvaihdossa 70-100 vangin kanssa ja hankki heille välttämättömiä tarvikkeita ja lähetti paketteja. Ja hän jatkoi rukousta. Lopulta ruotsalainen Ljus i Öster –järjestö, joka oli jo vuosia tukenut Slavan työtä, päätti vuoden 2012 keväällä hankkia talon kuntoutumiskeskukseksi. Kymmenen vuoden odotuksen jälkeen Slavan unelma alkoi toteutua.

Sopiva, isokokoinen kesämökki löytyi. Talo remontoitiin omin voimin perinpohjaisesti, lämpöeristettiin ja putkitettiin keskuksen tarpeiden mukaan. Kaikki näytti erinomaiselta. Vapaaehtoisia apuvoimia ilmaantui koko joukko, ja kaikki puhalsivat yhteen hiileen.

Keskuksesta haluttiin kehittää taloudellisesti riippumaton ja suunnitelmassa oli kanitarhausta, perunanviljelyä, mehiläisten hoitoa, rengaskorjaamon avaaminen jne.

Monipuolista apua

Slava on toistaiseksi keskuksen ainoa työntekijä. Hän auttaa asukkaita tarvittavien asiakirjojen hankkimisessa sekä työn ja asunnon löytämisessä. Kaikilla asukkailla on omat vastualueensa ja työtehtävänsä. Työ perustuu avoimuuteen ja keskinäiseen luottamukseen. Slava ko-

kee, että hänen on helppo työskennellä näiden ihmisten kanssa. Jos ongelmia ilmaantuu, ne selvitetään avoimesti yhdessä. Ihmiset tarvitsevat aikaa, eikä ketään yritetä puristaa mihinkään muottiin.

- Työterapia ja hengellisen elämän hoitaminen ovat molemmat yhtä tärkeitä kuntoutumisessa. Meillä on joka aamu aamuhartaudet ja iltajumalanpalve-

lukset. On tärkeää oppia, että Raamattu kuuluu yhteen tavallisen elämän kanssa. Joissakin kristillisissä kuntoutumiskeskuksissa unohdetaan arkielämä ja kun ihminen lähtee keskukselta, hän palaa pian takaisin, koska ei osaa elää! Työllistyminen keskuksen ulkopuolella on vaikeaa, mutta mahdollista. Entisiä vankeja otetaan lähinnä likaiseen, raskaaseen työhön. Kuntoutujien työssäkäynti olisi turvattava.

Palavilla raunioilla

Helmikuun 6. oli kuntoutumiskeskuksessa tavallinen päivä. Illalla oli pidetty jumalanpalvelus ja saunottu. Oli jo myöhä, kun Slava lähti kotiinsa, vaimonsa ja poikansa luo. Hänellä oli mukana yksi miehistä, jolle piti tulostaa asiakirjoja työhön menoa varten. Heidän ollessaan paluumatkalla tuli soitto: ”Keskus palaa!” Tulipalo oli saanut alkunsa oikosulusta sähköjohdossa ensimmäisessä kerroksessa. Kun palokunta tuli paikalle, kesti aikansa, ennen kuin sammutustyöt pääsivät käyntiin. Lisäksi kesken sammutustöiden loppui vesi, ja palo eteni kerroksesta toiseen. Mitään ei ollut tehtävissä. Koko rakennus tuhoutui ja talon asukkaat menettivät jälleen kaiken. Pakasta oli -25°C. Naapuri kuljetti asukkaat Volgallaan Novosibirskin seurakunnan tiloihin suojaan.

Tuhkasta versoa uutta

Uuteen vuoteen 2013 mennessä talossa oli työskennellyt parikymmentä kuntoutujaa, ja siellä asui vakituisesti 2 naista ja 9 miestä. Keskuksessa viivytään 2-8 kk, riippuen työllistymisestä, asunnon löytymisestä, vahvistumisesta yleensäkin.

Tulipaloo katsellessaan Slavan ensimmäinen ajatus oli: Se oli siinä. Enää tästä ei tule mitään. Mutta toivo syntyi nopeasti, samoin kiitosmieli siitä, ettei ihmishenkiä menetetty. Slava toteaa, ettei hänen elämänsä ole muutenkaan mennyt suorinta tietä. Hän on jo oppinut suhtautumaan rauhallisesti vaikeuksiin. Kuten sanotaan, yhteinen hätä yhdistää ihmisiä. Keskuksen väki pitää toisistaan huolta. Amerikkalaisten antaman tuen turvin saatiin asukkaille vuokrattua tilava kolmio läheltä seurakuntaa. Työ jatkuu toistaiseksi siellä. Kun vakuutusyhtiö maksaa korvaukset ja lisärahoitusta löytyy, ovat kaikki valmiita ryhtymään rakennustyöhön uuden keskuksen rakentamiseksi.

Keskuksessa asunut Sergei (59) kertoo:

- Olin vankilassa 22 vuotta taposta. Tulin uskoon Slava Ostaninin kautta työsiirtolassa v. 2001. Ajattelin aina, että kun vapaudun vankilasta, voin elää oikeaa elämää kun siskot ja veljet tukevat minua uudella tielläni. Kun kuntoutumiskeskus alkoi palaa, olimme melkein unessa, ja minäkin juoksin ulos shortseissa ja sandaaleissa, vain takin ehdin vetää ylleni, mutta passiani en löytänyt. Oli kamalaa katsoa keskuksen palamista ja tuntui, että kaikki toivoni haihtuu savuna ilmaan. Sitten ymmärsin olla kiitollinen Jumalalle, että olimme kaikki hengissä! Tärkeintä elämässä on luottaa Herraan Kristukseen, siinä on elämäni toivo. Haluan tulevaisuudessa palvella Jumalaa, ja auttaa veljiä ja sisaria, jotka ovat kulkeneet saman tien kuin minä. Tahdon auttaa sanoin ja toin.

Kun teet työtä vankien kanssa, pettymysten tullen, väsytkö uskomaan ja toivomaan?

Slava vastaa: ”Uskomaan ja toivomaan ihmiseen – kyllä. Mutta Jumalaan - en koskaan.”

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ 15.03.2013

- Diakoni **Vladimir Nikiforovin** valtuuksia Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunnan kirkkoherrana jatketaan vuodelle.

- Diakoni **Aleksandr Mitjakovin** valtuuksia marilaisen Sorta-seurakunnan kirkkoherrana jatketaan.

- Diakoni **Aleksandr Hlynovin** valtuuksia Tyrön Pyhän Johanneksen seurakunnan kirkkoherrana jatketaan kahdella vuodelle.

- Diakoni **Vjateslav Shadrinin** valtuuksia Minusinskin Kirkastumisen seurakunnan kirkkoherrana jatketaan kahdella vuodelle.

- Diakoni **Aleksandr Hlynov** vihitään pastoriksi Tyrön Pyhän Johanneksen seurakuntaan.

- Diakoni **Antero Rasilainen** vihitään pastoriksi Kemin seurakuntaan Karjalaan.

- Pastori **Sergei Tatarenkoa** kiitetään hänen palveluksestaan Pietarin rovastikunnan lääninrovastina. Uutena lääninrovastina jatkaa Haapakankaan kirkkoherra **Ivan Hutter** seuraavat kuusi vuotta.

Siperian pappien kokouksessa arvioitiin kuljettua matkaa ja tarkistettiin reittiä. Kuvassa Valerra Stepanin, Vjateslav Ostanin, Sergei Silovskin ja Vladimir Nikiforov.

Hengellisen virkistymisen päivät Siperian rovastikunnassa

Omskissa pidettiin 25.2-1.3. Siperian rovastikunnan paimenten kokous seitsemännen kerran. Kokous pidettiin saksalaistaustaisen luterilaisen kirkon ELK:n katedraalikirkossa ja sen yhteydessä olevassa kirkollisessa keskuksessa. Kokous alkoi ja päättyi juhlavasti jumalanpalveluksella.

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** ja ELK:n Uralin, Siperian ja Kauko-Idän piispa **Otto Schau**de tervehtivät sydämellisesti yhteen kokoontuneita Inkerin kirkon pappeja, diakoneja ja katekeettoja. Siperian lääninrovasti **Juha Saari** ilmaisi toiveensa, että kokous olisi yhtä aikaa sekä lepoa hetki että hengellisen tankkauksen paikka matkan varrella, jolla kukin voisi arvioida kulkemaansa matkaa ja tarkistaa reittinsä tulevaisuutta silmällä pitäen.

- Meidän ei pidä kadehtia naapuriseurakuntiamme, mutta ei myöskään olla välinpitämättömiä toistemme ongelmille. Sen sijaan meidän tulee jatkuvasti olla keskenämme tekemisissä ja rukoilla toistemme puolesta, Juha Saari sanoi.

Kokouspäivät alkoivat rukouksella ja

raamattutunneilla, jotka piti pastori Ville Melanen.

Professori **Naomichi Masaki** Yhdysvalloista luennoi luterilaisesta opista. Hän käsitteli aidon kirkon tunnusmerkkejä ja tutki pastorin roolia ja paikkaa seurakunnassa. Inkerin kirkon pastori **Ivan Laptev** luennoi vapaaehtoistyöstä ja seurakuntien kasvusta.

Päivittäin kokoonnuttiin yhdessä aamurukoukseen ja lounaspöytään.

ELK:n Keski- ja Itäisen alueen vt. rovasti, **Bradn Buerkle** toimi professori Masakin tulkkina ja kiitti kokousta tasavertaisuuden ja veljeyden ilmapiiristä. Lisäksi hän mainitsi myönteisestä kokemuksestaan yhteistyössä Inkerin kirkon Novosibirskin seurakunnan kanssa.

Kokouksen tunnuslauseeksi tuli toteamus: ”Jokaisen pastorin on rukoiltava, saarnattava ja luotava hyvä ilmapiiri seurakunnassaan. Missä on Kristus, pyhät sakramentit ja rakkaus, siellä on aito Jumalan kirkko.”

Teksti ja kuva: Oksana Dyba

Suomennos: Anu Saari

Inkerin kirkkopyhä Lahdessa Joutjärven kirkossa 9.-10.11.2013

9.11. klo 16 venäjänkielinen messu
klo 18 nuorten ilta
10.11. klo10 messu

Mukana tapahtumassa piispa Aarre Kuukauppi, pastori Ivan Laptev ja Kelton kirkkokuoro.

Järjestäjänä Joutjärven seurakunta. Tarkempi ohjelma syksyn numerossa.

Media ja työtapojen muutokset syynissä Idäntyönpäivillä

Idäntyönpäivillä Kansanlähetyso-
pistossa Ryttylässä 5.-7.4.2013 puhut-
ti median uutisointi Venäjän tapahtu-
mista. Esille tuli suomalaisten huoli
Venäjän kristillisten kirkkojen ja seu-
rakuntien puolesta. Inkerin kirkon nä-
kökulmaa kysyttiin paljon julkisuutta
saaneen moskovalaisen helluntaiseu-
rakunnan kirkkorakennuksen tuhoami-
seen. Piispa **Aarre Kuukauppi** kertoi,
että rakennus oli aikoinaan pystytetty
ilman rakennuslupaa ja se oli oikeuden
päättöksen mukaan purkutuomion alai-
nen. Luterilaisia ei Kuukaupin mukaan
ahdistella, mutta kirkkojen ja tonttien
paperit on hoidettava kuntoon.

- Jopa kristillisen median Venäjään liit-
tyvässä uutisoinnissa korostuu usein to-
dellisuus pohjaa vailla oleva uhka ja dra-
matiikka ja olennaisia faktoja jätetään
kertomatta. Kristilliselle medialle tuli-
si järjestää aiheesta seminaari, totesi In-
kerin kirkon rovastikuntakoordinaattori
Jukka Paananen.

Katekeetta -kanavassa heräsi kysy-
mys humanitaarisen avun viemisen
periaatteista.

- Diakoniaturismi pitää lopettaa ja kas-
vattaa seurakuntaa tekemään omaa dia-
koniatyötä. Jossain diakoniaturismi on
johtanut siihen, että seurakunnasta tul-

laan vain hakemaan erilaista tavaraa.
Diakoniatyön pitää tapahtua seurakun-
nan kautta, joten suomalaisten ei pidä
vieä apua itse ihmisille. Näin avun saa-
jat ymmärtävät, ettei apu tule suomalai-
silta tai joulupukilta, vaan seurakunta on
heitä auttanut. Siten he tulevat kunnioit-
tamaan seurakuntaa ja kirkon diakoninen
työ vahvistuu, vastasi piispa Kuukauppi.

Aunuksen seurakunnan kirkkoherra
Igor Pokormjaho kuvaili muutosta, jo-
ka seurakunnassa on tapahtunut kahden
vuosikymmenen aikana.

- Kun 1990-luvulla monet ihmiset tuli-
vat kirkkoon lähinnä humanitaarista apua
hakemaan, niin nyt he kyselevät, mitä
voisivat itse antaa kirkolle. Kirkossa kä-
vijät ovat halukkaita ottamaan vastuuta ja
palvelemaan. Ihmisillä on aitoja hengel-
lisiä kysymyksiä, joihin he etsivät vas-
tauksia kirkosta. He eivät tule kirkkoon
hengellisten kampanjoiden myötä, vaan
läheistensä mukana ja heidän esimerk-
kinsä innoittamana.

Kristiina Paananen

Perhetyön linjauksia

Inkerin kirkon perhetyön työryhmä ko-
koontui 12.-13. huhtikuuta Keltossa
Teologisen Instituutin tiloissa. Tapaami-
seen oli kutsuttu pariskuntia ja työnte-
kijöitä, jotka tekevät perhetyötä omissa
seurakunnissaan. Tilaisuuteen osallistui
kymmenen henkilöä eri puolilta Venäjää.

Perhetyötä tekevät keskustelivat seu-
rakuntien perhetyön järjestämiseen liit-
tyvistä kysymyksistä, materiaalien saa-
tavuudesta, pariskunnille ja avioliittoon
aikoville tarkoitetuista kursseista sekä
ajankohtaisista lastenkasvatukseen liit-
tyvistä kysymyksistä. Osallistujat mää-
rittelivät perhetyön tukemisen ja kehit-
tämisen päälinjat: perhetyöntekijöiden
kurssien järjestäminen, kurssimateriaalin
hankkiminen sekä projektien taloudelli-
nen tukeminen.

Teologisessa Instituutissa järjestettiin
13.4. seminaari opiskelijoille ja muil-
le perhetyöstä kiinnostuneille. Vetäjinä
toimivat **Olga** ja **Vjatcheslav Lebedev**
Nizhnij Novgorodista. Vetäjäpariskunta

Perhetyöllä on suuri tarve Inkerin kirkossa.
Kursseilla koulutetaan vapaaehtoisia vastuun-
kantajia Inkerin kirkon seurakuntiin.

kertoi mahdollisuudesta järjestää erilai-
sia seminaareja seurakunta- ja rovasti-
kuntatasolla ja jakoi kokemuksiaan pe-
heleirien järjestämisestä. Lebedevit piti-
vät myös miniseminaarin avioliiton kuu-
desta vaiheesta.

Teksti: Olga Lebedeva, Christina Heikkilä

Kuva: Christina Heikkilä

Suomennos: Anitta Lepomaa

"Erittäin salainen" julkaistiin venäjäksi

Raamattujen salakuljetuksesta Neu-
vostoliittoon ja Itä-Eurooppaan
kertova **Pentti Heinilän** vuonna 1995
julkaistu kirja Erittäin salainen on kään-
netty ja painettu venäjäksi. Kirjan jul-
kastamistilaisuus pidettiin Idäntyönpäi-
vien yhteydessä Kansanlähetyso-
pistossa Ryttylässä 6.4.2013.

Käännöspyyntö venäjänkielisestä
kirjasta tuli Venäjältä. Rautaesiripun ta-
kana eläneiden kristittyjen mielestä oli
tärkeää, että tämän päivän nuoret ja tu-
levat sukupolvet Venäjällä saavat tietoa
ajasta, jolloin maassa ei voinut vapaasti
hankkia Raamattua.

Pentti Heinilä toteaa, ettei näistä ta-
pahtumista ollut alun perin tarkoitus
tehdä kirjaa. - Ajatuksena oli, että työn
salaisuudet menevät kuriirin kokemuksi-
mukaan. Mutta poliittisen tilanteen
muututtua päädyimme pitkän harkin-
nan ja monien neuvottelujen jälkeen
julkaisemaan kuriirin kokemuksia. Ve-
näläisen Veljestön johtajat antoivat tälle
hankkeelle siunauksensa. Myös piispa
Aarre Kuukaupin kanssa neuvoteltiin
kirjan julkaisemisesta.

Pentti Heinilä (oik.) lah-
joitti "Erittäin salainen"
-teoksen venäjänkie-
lisen käännöksen en-
simmäisen kappaleen
Inkerin kirkon piis-
pa Aarre Kuukaupil-
le (vas.). Toisen kap-
paleen painotuorees-
ta kirjasta sai kääntäjä
Tanja Shadrunkova.

Erittäin salainen ilmestyi suomeksi
vuonna 1995 ja myytiin pian loppuun. Jo
samana syksynä otettiin toinen painos.
Pokkariversio julkaistiin vuonna 2002 ja
seuraavana vuonna ilmestyi saksankieli-
nen versio. Venäjänkielisessä käännök-
sessä on hyödynnetty kahden kääntäjän
tekstejä; **Tanja Shadrunkovan** suomalai-
sista kirjoista kääntämää ja saksankieli-
sestä versiosta **D. P. Vorbjovin** kääntä-
mää aineistoa.

Kirja on painettu Venäjällä Suomen
Evangelisluterilaisen Kansanlähetyksen
ja amerikkalaisen Voice of peace -järjes-
tön taloudellisella tuella. PAINOSMÄÄRÄ
on 20 000 kappaletta, josta on lahjoitettu
oma kirjaerä Inkerin kirkon seurakunnil-
le ja pastoreille. Voice of peace -järjestö
painatti 4000 kappaletta Amerikassa asu-
vien venäläisten seurakuntien jäsenille.

Inkerin kirkko ja Luulajan hiippakunta neuvottelivat yhteistyöstä

Luulajan hiippakunnan piispa **Hans Stiglund** ja kansainvälisten asioi-
den sihteeri **Roger Marklund** vierai-
livat Inkerin kirkon kirkon kutsumana
Pietarissa 9. – 12.5.2013. Perjantaina
10.5. käytiin neuvottelut, joissa kumpi-
kin osapuoli esitteli työtään ja sen ajan-
kohtaisia haasteita. Inkerin kirkon haas-
teena on sekä työntekijöiden että talou-
dellisten resurssien vähäisyys: työtä on
paljon mutta työmiehiä vähän. Ruotsin
lut. kirkon haasteena on teologia, sillä
ihmiset ovat kadottaneet ymmärryksen
seurakunnasta. Suuri kysymys on miten
kohdata ihmiset, erityisesti nuoremmat
sukupolvet.

Inkerin kirkolla on useita kirkonra-
kennusprojekteja meneillään: Muur-
manskissa, Kazanin kaupungissa Ta-
tarstanissa ja Karatushassa Siperiassa.
Luulajan hiippakunta on vuosia ollut

yhteistyössä Barentsin meren
kirkkojen kanssa ja sitä kautta
myös Inkerin kirkon kanssa. Piispa Hans Stiglund vakuut-
tikin, että se tulee tukemaan
Muurmanskin kirkon rakennus-
ta ja sitä tarkoitusta varten on
hiippakunnassa kerätty jo va-
roja. Luulajan hiippakunnassa
pyritään tekemään Muurmans-

kin seurakuntaa ja kirkkohanketta tun-
netuksi ja luomaan toimivat suhteet kirk-
kojen välille. Ihmisillä on valmiutta an-
taa, mutta toistaiseksi Inkerin kirkko on
tuntematon.

Piispa Stiglundia puhutteli Inkerin kir-
kon lapsi- ja nuorisotyö sekä lähetys- ja

diakoniatyö. Hän toivoi, että niissä mer-
keissä voitaisiin järjestää yhteistoimin-
taa ja oppia toinen toisiltaan. Luulajassa
esim. miehiä on ollut vaikea saada kirk-
kon toimintaan ja piispaa kiinnosti miten
se onnistuu täällä esim. miesten päivien
merkeissä.

Luulajan hiippakunnan seurue tutustui
vierailun aikana myös Levašovon jouk-
kohautusmaahan, Kelton teologiseen
seminaariin sekä historialliseen Inkerin-
maahan Kupanitsassa, Moloskovitsassa
ja Skuoritsassa. Piispa Stiglund saarna-
si sunnuntaina 18.5. Pyhän Marian kir-
kon suomenkielisessä jumalanpalvelus-
sa meän-kielillä, eli Ruotsin ja Suomen
raja-alueen murteella.

Yhteistyö alkaa Inke-
rin kirkon historiaan
tutustumisella.

Suomen kirkon ja Inkerin kirkon yhteistyöneuvottelut päättyivät Pyhän Marian kirkossa messuun, jossa liturgina toimi Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi (vas.) ja saarnasi Mikkelin hiippakunnan piispa Seppo Häkkinen (oik.). Ristikulkueeseen osallistuivat Inkerin kirkon vikaari Olav Pantsu (2. vas.), vs. työalasihteeri Ari Ojell ja ulkoasiain osaston johtaja Kimmo Kääriäinen.

Yhteistyöneuvotteluissa vilkasta keskustelua

Joka toinen vuosi pidettävät Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon väliset yhteistyöneuvottelut käytiin 19.-21.4.2013 Pietarissa. Neuvottelut alkoivat tutustumisella Pyhän Annan kirkkoon, jonka kaupunki haluaa antaa Inkerin kirkon omistukseen. Kirkko on kunnostettu ulkopuolelta, mutta sisätilat ovat raunioina. Pyhästä Annasta neuvotteluseurue siirtyi Suomen Pietarin pääkonsulaattiin. Pääkonsulin sijainen **Päivi Peltokoski** ja konsuli **Kristiina Häikiö** esittelivät konsulaatin toimintaa ja tarjosivat neuvottelukunnalle lounaan.

Varsinainen työskentely lähti liikkeelle katsauksella kirkkojen ajankohtaisiin asioihin. Suomen delegaatio johtanut Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** toi esille Suomen kirkon toimintaympäristössä tapahtuneet muutokset kirkkokriittisyyden lisääntymisestä median merkityksen voimistumiseen sekä kirkon sisäiset kysymykset polarisaa-

tiosta talouden heikentymiseen. Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** puolestaan kuvasi Venäjän tämän hetkistä yhteiskunnallista ilmapiiriä kirkon kannalta ”vapauden juhlanan” ja nosti lapsi- ja nuorisotyön helmeiksi, joka on aktivoinut kirkon tekemää sisälähetystyötä.

Inkerin kirkon tunnustuksellisuudesta alusti pääsihteeri ja Teologisen Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij**. Suomen kirkon puolelta aiheesta esitelmöi teologisten asiain sihteeri **Tomi Karttunen**. Hyvässä ja avoimessa ilmapiirissä virisi vilkas teologinen keskustelu, jonka molemmat kirkot toivovat jatkuvan myös tulevaisuudessa eriävistä näkökannoista huolimatta. Piispa Häkkinen totesi myös, että meillä on oman vaurautemme keskellä paljon opittavaa toisenlaisissa oloissa toimivilta kirkoilta.

Lisäksi kuultiin lyhyet esitykset Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön, diakoniatyön sekä lähetystyön tilanteesta. Pääsihteeri Prilutskij kertoi Teologi-

sesta Instituutista ja rakennuskonsultti Jorma Laine esitteli käynnissä olevat rakennusprojektit.

Syksyllä 2016 pidetään seuraava suomalais-urgrilaisten kansojen parissa työskentelevien luterilaisten kirkkojen konferenssi. Järjestelyvastuussa ovat yhteistyössä Suomen kirkko ja Inkerin kirkko. Konferenssin suunnittelemiseksi tullaan muodostamaan sekä isännistä koostuva että kansainvälinen työryhmä.

Kirkkojen välinen virallinen yhteistyösopimus on voimassa vuoteen 2016 saakka, mutta sen todettiin olevan päivittämisen tarpeessa. Molempien kirkkojen työryhmät alkavat työstää sopimusta nykypäivän tilannetta vastaavaksi. Seuraavat neuvottelut pidetään Suomessa keväällä 2015.

Teksti ja kuva: Kristiina Paananen

Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa pidettiin 6.-7. huhtikuuta Moskovan rovastikunnan pappien kokous, jossa puhuttiin mm. hengellisen harjoituksen välttämättömyydestä ja palvelemisen kehittämisestä. Samaan aikaan olivat naistenpäivät teemoinaan diakoniatyö, naisten rooli kirkossa sekä naistyön mahdollisuudet seurakunnassa. Jumalanpalveluksessa palvelivat pastori Igor Alisov (vas.) ja lääninrovasti Sergei Shanin. Kuva Oksana Dyba

Ruskealan kirkossa tulipalo

Karjalan rovastikuntaan kuuluvan Ruskealan seurakunnan kirkkorakennuksessa roihui 18.3. tulipalo, joka sai alkunsa kirkossa sijainneesta sähkölaitteesta. Palosta koitui mittavat aineelliset menetykset. Henkilövahingoilta säästettiin. Rakennuksen peruskivi laskettiin vuonna 2002 ja kirkko siunattiin seurakunnan käyttöön vuonna 2010.

Kirkon korjausta varten Inkerin kirk-

ko on nimennyt rakennustoimikunnan, jossa on edustajia Inkerin kirkosta, Ruskealan seurakunnasta ja Suomesta. Rakennustoimikunta on valtuuttanut Inkerin kirkon rakennuskonsultti, arkkitehti Jorma Laineen tekemään kirkon korjaussuunnitelman. Palaneen kirkon korjausta voi tukea Inkerin kirkon kautta.

Kuva: Jukka Paananen

Onnea ja siunausta!

Kazanin Pyhän apostoli Andreean seurakunnan kirkkoherra **Anatoli Pogasij** väitteli tohtoriksi Pushkinille nimetyssä Leningradin oblastin yliopistossa 17. huhtikuuta. Väitöstyön aiheena oli ”Kilpailevat uskonnolliset diskurssit venäläisen ortodoksisuuden sosiaalihistoriallisessa evoluutiossa”. Tutkimuksen ohjaajana toimi Inkerin kirkon Teologisen Instituutin rehtori, fil. tri **Aleksandr Prilutskij**.

Suomennos: Anitta Lepomaa

**Inkerin kirkon
tuoreimmat uutiset**

www.inkerkirkko.fi
www.elci.ru

1 2 3 4 5 6 7

Siperian rovastikunta

Seurakunnat

- Irkutskin Pyhän Marian seurakunta
- Krasnojarskin Pyhän Kolminaisuuden seurakunta
- Karatuzan alueen seurakunnat: Ala-Bulanka ja Ylä-Sujetuk
- Minusinskin Kirkastumisen seurakunta
- Novosibirskin Kristus Vapahtajan seurakunta
- Omskin seurakunta
- Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunta

Juha Saari
– Siperian lääninrovasti

“LÄHETTÄKÄÄ MEILLE LÄHETYSTYÖNTEKIJÖITÄ”

Lastenleirillä Verhne Sujetukista Karatuzan kunnassa. Kuva: Ivan Laptev

kunnat ovat asettuneet alueen eteläosien suuriin asutuskeskuksiin. Omsk, Novosibirsk, Krasnojarsk ja Irkutsk ovat miljoonakaupunkeja, Ulan-Ude ja Minusinsk hieman pienempiä. Parhaiten luterilaisuus on kuitenkin säilynyt pienissä luterilaisissa kylissä, jotka syntyivät 1800-luvun väestönsiirroissa. Moni ennen kukoistava seurakunta on tänään kaupunkiseurakunnan kappeliseurakunta.

Ovet auki lähetystyölle

Siperian rovastikunta tarvitsee paitsi ulkomaalaisia, myös omia paikallisia lähetystyöntekijöitä. Sopivien henkilöiden rekrytointi, heidän koulutuksensa seurakuntien johtajiksi ja lähetystyöntekijöiksi on yksi kirkkomme tärkeimpiä haasteita.

Sopivia henkilöitä on kuitenkin vaikeaa löytää. Luterilainen identiteetti on Siperiassa ohut ja pirstoutunut. Papit ja saarnaajat tapettiin, historialliset kirkot ja rukoushuoneet on tuhottu. Propagandan keskellä luterilaisuus kääntyi sisänpäin ja gettoutui kieli- ja kansallisuuskysymykseksi. Uusi sukupolvi kasvoi neuvostoliittolaiseksi ja venäläiseksi.

1960-luvun herätyksissä siperialaisesta pietismistä oli lyhyt matka babtisteihin ja perestroikan jälkeinen paluumuutto vei seurakuntien aktiivit Saksaan, Latviaan, Viroon ja Suomeen. Kirkon uudelleenjuurruttaminen vaatii vuosien työn.

Joissakin paikoissa on syntynyt pieniä ryhmiä, jotka pyytävät: “Lähettäkää meille lähetystyöntekijöitä! Aloittakaa työ kaupungissamme!” Joskus apua ovat pyytäneet viranomaiset, toisinaan joku kristillinen yhteisö tai kirkkokunta. Venäläiset ihmettelevät, mihin on hävinnyt luterilainen kirkko. Toisinaan kyseessä voi olla omien juurien etsintä, mutta toisaalta kaipaus on syntynyt Raamatun äärellä. Pääosan lähetysvastuusta kantavat luonnollisesti paikalliset seurakunnat. Evankeliumi leviää luonnollisia reittejä pitkin: ihmiset muuttavat, sukulaiset ja ystävät kertovat, naapuri rohkaisee mukaan kirkkoon tai läheisen kaupungin seurakunta on alkanut tehdä kylään matkoja.

Siperian rovastikunnassa tekee työtä kolme suo-

malaista lähetysjärjestöä. Kylväjä toimii Burjatiassa, Ulan-Udesta käsin. Kansanlähetyksellä on lähetejä sekä Länsi-Siperiassa Omskissa että Krasnojarskin alueella. Minusinskissa. Evankeliumiyhdistys on ottanut vastuulleen Krasnojarskin kaupungin.

Riippuvaisuus Inkerin kirkon tuesta

Toimitilojen suhteen Siperian rovastikunta on suunnilleen samassa tilanteessa kuin Inkerin alue viisitoista vuotta sitten. Olemassa olevat seurakunnat tarvitsevat kokoontumistilat. Muutama seurakunta on sellaisen jo saanutkin. Omskissa seurakunta odottaa kaupungin vanhan, vuonna 1792 rakennetun, Katariinan kirkon palauttamista. Karatusassa vanhaa hirsistä kyläkirkkoa ollaan siirtämässä kunnan keskustaan. Krasnojarskissa ja Ulan-Udessa seurakunnat pyrkivät löytämään tontit, jotta voisivat rakentaa pyhäköt.

Rovastikunnassa toimii tällä hetkellä seitsemäntoista paimenta: neljä ulkomaa-laista, seitsemän palkallista paikallista ja kuusi oman toimensa ohessa työskentelevää. Kirkon tuki seurakunnille tulee osin lähetysjärjestöiltä, osin Siperian rovastikunnan apukassan kautta. Helmikuussa pidettiin piispantarkastus, jossa seurakuntien tärkeät asiakirjat ja kirjanpito tarkastettiin.

Virassaan toimivia paimenia on pyritty kouluttamaan lyhytkursseilla. Rovastikunnan päätapahtuma on jokavuotinen paimenten tapaaminen. Viikon pituinen seminaari rakentuu opetuksesta, yhteises-

tä rukouksesta ja sielunhoidosta. Joinakin kesinä on järjestetty perhe- tai avioliittoleiri. Paimenten perheet tarvitsevat tukea yksinäisillä paikoillaan. Yhteyttä pidetään myös viikottain internetin välityksellä. Etäisyydet ovat Siperiassa pitkät, mutta moderni tekniikka mahdollistaa kokoontumisen Raamatun ja ajankohtaisten kysymysten äärelle. Internet-kokouksia järjestetään sekä paimenille että myös heidän puolisoilleen.

Siperialla karu maine

Monelle Siperia tuo mieleen vankileirit ja karkotukset. Alueella on yhä monia vankiloita. Inkerin kirkko tekee pienuestaan huolimatta Siperiassa erittäin laajaa vankilatyötä. Työn kautta on saatutettu viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tuhansia, ehkä kymmenen tuhatta vankia. Heidän kanssaan käydään mm. säännöllistä kirjeenvaihtoa ja Jeesus on tuonut muutoksen monen vangin elämään.

Vapautuville vangeille Inkerin kirkko osti Novosibirskistä talon rehabilitaatiokeskukseksi. Tämä “puolimatkan koti” ehti palvella vain puolisen vuotta, kunnes se paloi viime talvena. Talo oli vakuutettu ja nyt kirkkomme etsii uutta taloa tai tonttia, jonne voisimme rakentaa uuden keskuksen.

Vankilatyön lisäksi Novosibirskin seurakunta vierailee säännöllisesti lastenkodeissa. Erityisen tärkeäksi ovat tulleet vierailut tubi- ja hiv-lastenkodeissa sekä vankileireillä.

Luterilaisen kirkon tulevaisuus Siperiassa

Toisinaan on esitetty, että kirkon työ Siperiassa kannattaisi lopettaa ja vähäiset voimavarat suunnata kirkkomme ydinalueille. Siperian seurakunnat ovat pääosin pieniä ja pitkät matkat kalliita, eikä alueella ole juuri inkeriläisiä. Toisaalta Siperian rovastikunta on ollut Inkerin kirkossa edelläkävijä: Rovastikunnan kokoukset, internet-seminaarit ja rovastikunnassa tehtävä lähetystyö kelpaa esimerkiksi muille rovastikunnille. Pitkistä etäisyyksistä huolimatta rovastikunnan papisto muodostaa selvästi yhteiseen päämäärään tähtäävän joukkueen.

Samalla kun pyrimme vahvistamaan keskinäistä yhteyttämme, haluamme pyrkiä kaikin tavoin rakentamaan ja vahvistamaan yhteyttä toisiin Siperiassa toimiviin luterilaisiin kirkkoihin. Yhteinen tunnustuksemme, historiamme ja konservatiivinen raamattuteologiamme - johon mahtuu niin pietismi kuin luterilaisuuden korkeakirkolliset vivahteet - ovat se lähtökohta, josta on hyvä rakentaa yhteyttä. Yhdistymisprosessi ei tule olemaan helppo. Teknisesti ei ole vaikeaa yhdistää kirkot, mutta yhteen hiileen puhaltavan joukon luominen on haasteellista.

Pietari on kaukana ja vaikka Teologisen Instituutin kursseilla on aina ollut siperialaisia, on varsinkin perheellisten vaikea lähteä useiksi vuosiksi Kelttoon. Jotta työ Siperiassa voisi laajentua, rovastikunta tarvitsisi tulevaisuudessa oman koulutuskeskuksen.

Perheleirillä Minunsinskissä mennään alas joelle, jossa pidettiin jumalanpalvelus ja samalla toimitettiin kaste. Kuva: Iisakki Saari

Suomalais-virolainen ”kahvikomppania” kuorolaulun ytimessä

Krasnojarskin seurakunta uneksii tulevasta suuruudestaan kokoontuen harmaassa lähiökirjastossa alumniirikastamon kupeessa. Seurakuntalaisia on melko vähän ja lapsia vielä vähemmän, mutta työikäiset löytävät ilahduttavan usein paikkansa jumalanpalveluksesta. Väriä seurakunnan elämään tuo torstaisin kokoontuva Suomalais-virolainen kahvikomppania - kuoro, jossa juodaan kahvia, vaihdetaan ajatuksia, nautetaan paljon ja toisinaan harjoitellaankin. Samalla kuoronjohtajan pienet lapset saavat kaipaamaansa huomiota.

Kuoromme on juuri syntynyt. Ydinporukan kanssa harjoittelimme pari laulua viime vuoden pääsiäiseksi. Marraskuussa uudesta muutostamme toivuttuani aloimme harjoitella vakinaisemmin. Enimmillään meitä on paikalla yhdeksän 11-70-vuotiaasta naista. Laatu kuitenkin korvaa määrän!

Kuorolaulussa on kyse paljosta muustakin, kuin äänen tuottamisesta samaan tahtiin muiden kanssa.

Musiikillisen annin lisäksi ainakin sosiaalinen ja hengellinen ulottuvuus ovat tärkeitä. Harjoittelemme kodissamme, mikä luo harjoituksiin kodikkuutta, mutta myös nostaa kynnyistä uusille tulokkaille. Joukossamme on onneksi niitä, joilla on erityinen kyky ’sulattaa jäätä’, ja viimeistään kahvinjuonnin jälkeen kielenkannat irtoavat. Välitön ilmapiiri ja lasten metkujen seuraaminen rentouttavat.

Ohjelmistomme rakentuu Inkerin kirkon nuorten sinisen laulukirjan (Molodezhnyj pesennik) sekä suomalaisen käännösgospelin varaan. Tutuiksi ovat tulleet Taize-yhteisön laulut kolmiäänisinä sovituksina, Lasse Heikkilä, venäläinen melankolia sekä afrikkalainen meininki. Äänien lukumäärä on vaihdellut yhdestä kolmeen ja säestyssoittimet konserttikanteleesta ja ki-

tarasta djembe-rumpuun. Aika usein lauletaan ilman säestystä. Seuraava tavoite on musiikillisesti lahjakkaiden nuorten kasvattaminen omaksi säestysryhmäkseen, ennen kuin menetämme heidät muihin musiikkiporukoihin.

Olemme avustaneet jumalanpalveluksissa, niin omassa seurakunnassamme kuin saksalaistaustaisella, ELKRAS -kirkolla. Jouluna ja pääsiäisenä meidät kutsuttiin esiintymään virolaisen kulttuurin yhdistyksen juhliin. Juhannuksena olemme menossa viemään evankeliumia virolaisen ja latvialaisen kulttuurin yhdistyksen juhlaan, joka pidetään Krasnojarskin takamailla las-kettelurinteen kupeessa. Epäkirkollisissa yhteyksissäkkin meidät on otettu vastaan lämpimästi. Kansantanssien, juhannuskokon loimussa lämmittelyn ja yleisen jutustelun sekaan on tärkeää tuoda sanoma kaikkien kansojen Herrasta sekä näkökulma siitä, että meidät on kutsuttu viemään ilosanoma kaikkeen maailmaan.

Olen yrittänyt löytää kuoroon sellaisia, jotka ovat aiemmin käyneet kirkossa, mutta syystä tai toisesta pudonneet seurakunnan toiminnasta pois. Jumalan kiitos, tässä on onnistuttukin! Kaiken varalta harjoittelemme usein myös sunnuntaisin jumalanpalveluksen jälkeen ja voimme tarvittaessa kutsua jonkun mukaan suoraan kirkonpenkistäkin.

Kuoromme on saanut kiitosta eläväisestä esiintymisestä, välillä myös kauniista laulusta. Kiitos kuuluu Luojallemme, joka on antanut meille laulun ilon ja lahjan, jolla voimme Häntä ylistää! Soli Deo Gloria.

*Teksti: Susanna Melanen (koollekutsuja ja kahvinkeittäjä)
– Sley:n lähetystyöntekijä, Krasnojarsk*

Kuva: Ville Melanen

Kirkon aika

Kolppanan seminaarin vaihteita

Jeesus antoi lähetyskäskyssään pysyvän velvoitteen seuraajilleen opettaa kaikkea, mitä Hän oli käskennyt opetuslasten noudattaa. (Matt.28: 19 -20.). Raamatusta voimme havaita, että Jeesus si- teerasi jatkuvasti Vanhaa testa- menttia ja sen opetuksia ja avarsi kuulihoitoaan ymmärtämään sitä syvällisemmin. Tässä on kansan opetuksen ja koko ”kansakoulu- laitoksen” syntyänsanat jo kahden vuosituhannen takaa. Se kattaa tätä luomakuntaa koskevan ”vil- jelyn ja varjelen” ja tietenkin myös iankaikkisuuteen katsovan evankeliumin julistamisen.

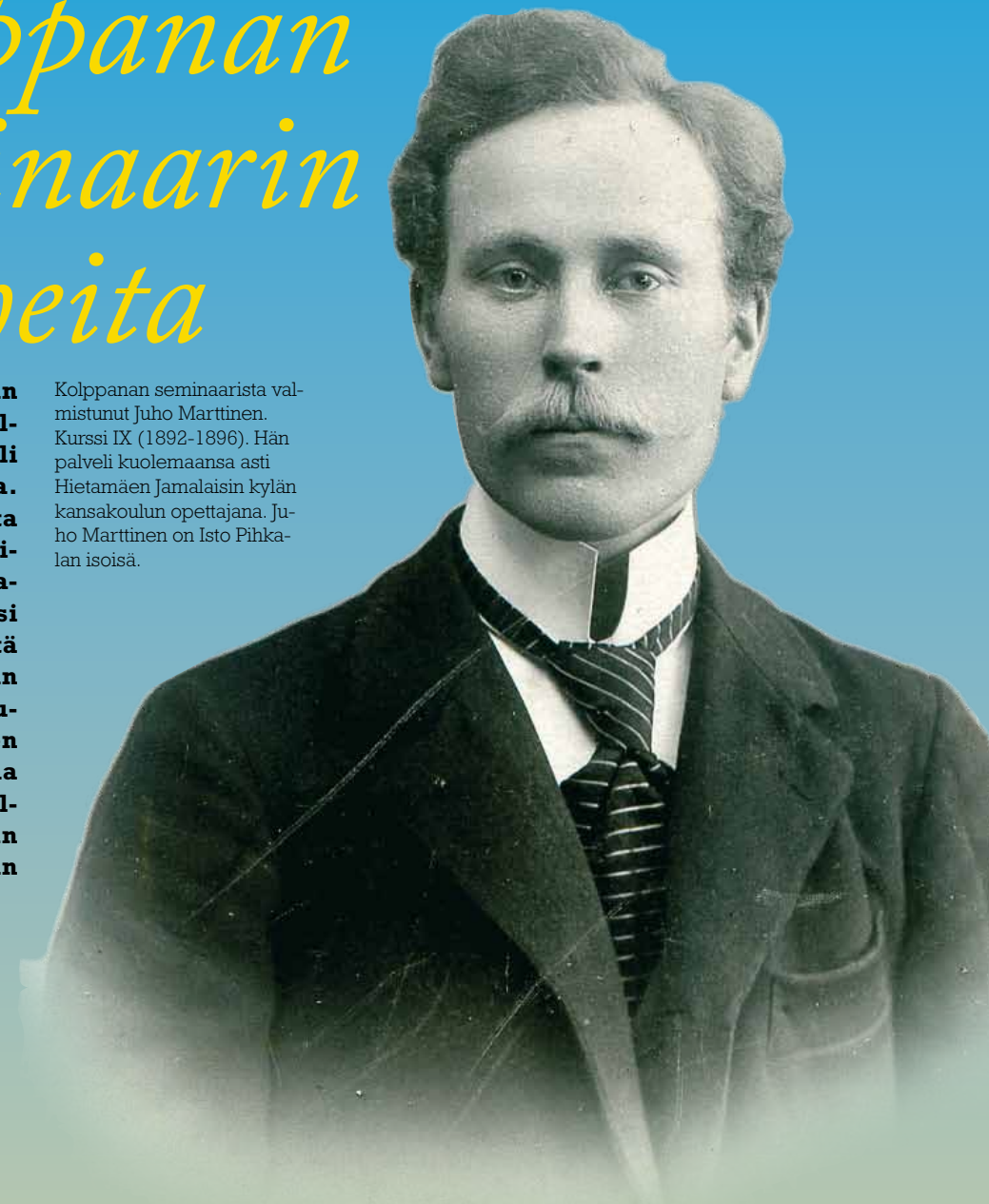
Opetusohjelma on hyvin selvä. Se ei kata ainoastaan ”uskon- non oppiainetta” vaan koko laajan ajallisen ja iankaikkisen elämän alu- eet. Se avautuu meille Raamatun sanomas- ta, historiasta ja sen elämää rakentavista ohjeista. Kirkolla on siis aina ollut laaja- alainen opetussuunnitelma. Tietenkin sitä on ajan melskeissä muokattu ja painotet- tu eri tavoin vastaamaan arjen haasteisiin. Tähän jatkumoon liittyy myös Kolppanan opettajaseminaarin synty.

Napoleonin sotien jälkeen Eurooppa etsi turvallisempaa tulevaisuutta Wienin konferenssissa 1815. Sitä vastaa 1900-lu- vulla Helsingin ETYK-kokous. Wienin konferenssi viitoitti tietä rauhalle, kansal- lisvaltioille, kansallisille kielille ja kulttuu- reille. Sotien jälkeistä pitkää jälleenraken- nuskautta seurasi Euroopassa kansallisro- mantiikan aika. Se oli vaikuttavimmillaan 1800-luvun jälkipuoliskolla. Tuolloin kiin- nitettiin huomio erityisesti kansanopetuk- seen, ja kirkkoilla oli siinä keskeinen sija.

Kouluja jo 1600-luvulla

Inkerinmaalla toimi jo Ruotsin vallan aikana useita kouluja. Niitä oli perustettu vuoden 1686 kirkkolain perusteella ainakin

Kolppanan seminaarista val- mistunut Juho Marttinen. Kurssi IX (1892-1896). Hän palveli kuolemaansa asti Hietämäen Jamalaisin kylän kansakoulun opettajana. Ju- ho Marttinen on Isto Pihka- lan isoisa.

Ivangoro- diin, Nar- vaan, Kaprioön, Jaamaan, Pähkinälinnaan ja Nyenin (Nevanlinnan) kaupunkeihin. Jo nuo paikkakunnat il- maisevat koulujen yläluokkaisuuden ja opetuskielenäkin niissä oli latina, ruotsi ja joissain myös suomi. Varsinainen kansan- opetus tapahtui rippikouluissa, kinkereil- lä ja lukkarinkouluissa. Poltavan tappion jälkeen 1709 Ruotsi menetti Inkerinmaan Venäjälle ja kouluoloissa tapahtui vakavaa taantumista.

Inkerinmaan uusi elpyminen alkoi, kun Suomi liitettiin Haminan rauhan 1809 ja Porvoon valtiopäivien jälkeen suuriruhtinaskuntana Venäjään. Sen jälkeen Val- tiopäivät kokoontuivat vasta 1861 Hel- singissä ja sitten, ensin viiden- ja lopuksi kolmen vuoden välein. Tästä alkoi ennen kokemattoman hedelmällinen aika sekä Suomelle että Inkerinmaalle. Vuorovaiku-

tusta vilkastutti valtiollisten olojen vakaus, yhteinen kieli ja kulttuuri, kansallisaate ja hyvät liikenneyhteydet. Kasvavan Pietarin markkinat vilkastuttivat kauppaa sekä In- kerinmaalta että Suomesta. Rautatie Hel- singistä Pietariin avattiin liikenteelle 1870. Uusia suomalaisia tuli maahanmuuttaji- na Pietarin alueelle suurin joukoin. Alu- een luterilaisuutta rikastuttivat tuolloin myös pietistiset herätys- ja lähetysliikkeet. Suomen Lähetysseuran perustamisen lupa 1859 saatiin hyvän pietarilais- suomalai- sen yhteistyön tuloksena. Venäjän yhdisty- nyt luterilaisuus tuki noina aikoina kaikin puolin suomalaisten pyrkimyksiä sekä kir- kollisesti että kulttuurisesti.

Lähetyskäsky velvoitti

Kristillisen kirkon saamaan lähetys- ja kastekäskyyn sisältyy velvoite opettaa. Tä-

tä opettamisen ja kasvatuksen tehtävää kirkko ei ole koskaan ymmärtänyt niin, että se koskee vain uskon tuonpuoleista ulottuvuutta. Se kattaa luomisessa annettun tehtävän viljellä ja varjella luomakuntaa ja tehdä se alamaisekseen. Tähän perustuu kirkon into myös opettaa luku- ja kirjoitustaidon ohella kaikkia ajankoh- taisia kansalaistaitoja jo parhaassa oppi- misiässä oleville lapsille. Tämä oli läh- tökohta ryhdyttäessä suunnittelemaan kasvavaa opetuksen tarvetta kirkon ky- läkouluissa. Pappien työpanos oli sidottu jumalanpalveluselämään, toimituksiin ja kirkolliseen hallintoon. Tarvittiin lukka- reita ja opettajia heidän avukseen.

Opettajien odotettiin koulutyön ohel- la toimivan vuorollaan seurakuntiansa kanttoreina, kuorotoiminnan kantavina hahmoina, raittiusliikkeen aktiiveina ja monissa muissa yhteiskuntaelämää rikas- tuttavissa tehtävissä.

Keisari Paavali I suosi suomalaista koulua

Ajatus erityisen opettajia valmista- van seminaarin perustamisesta heräsi siis yhtäaikaisesti sekä Suomessa että In- kerinmaalla. Taustalla vaikutti vahvas- ti Suomen kansakoululaitoksen isä Uno Cygnaeus (1810 -1888), joka teki elä- mäntyönsä Inkerinmaalla ja Suomessa. Inkerinmaalla seminaarin perustaminen käynnistyi Venäjän luterilaisen kirkon konsistorin apukassan 1860 myöntämäl- lä rahallisella avustuksella. Seminaarin paikaksi valittiin Kolppana, koska siellä toimi jo Paavali I:n ajalta v. 1785 perus- tettu koulu. Se oli varattu alueen suomea puhuvia maaorjia ja heidän lapsiaan var- ten, ja oli sopiva perustettavan opettaja- seminaarin harjoituskouluksi.

Maaorjuus kumottiin Venäjällä 1861 ja se loi inkeriläisille kasvavat mahdol- lisuudet ohjata nuorisoaan opintielle. Kiinnostus myös vuonna 1863 toimin- tansa aloittanutta seminaaria kohtaan oli suuri, mutta opetustilat ja majoitus rajasi- vat alkuvuosina kurssien koon noin kym- meneen opiskelijaan. Apukassan varoilla rakennettu opetus- ja internaattirakennus asetti heti omat rajansa. Ensimmäisek- si rehtoriksi seminaariin valittiin Oskar Groundstroem, joka linjasi oppilaitoksen hengen myös seuraajilleen. Ehkä vaikut- tavin rehtoreista oli Pietari (Pekka) Toik-

ka (s.11.1.1855). Hän oli itsekin semi- naarin kasvatteja (kurssi IV). Hänen ai- kanaan valmistui seminaarin uudisraken- nus v.1906. Se laajensi kurssien koot liki neljäänkymmeneen opiskelijaan ja myös harjoituskoulu saatiin omiin tiloihin.

Kolppanan kurssit vietiin läpi yhtä- jaksoisina ja kestivät neljä vuotta. Uu- sia oppilaita otettiin siis vain joka neljäs vuosi. Valmistuneille opettajille pyrittiin osoittamaan heti työpaikka. Kirkon kan- sakouluja oli 1900 luvun lopulla Inkerin- maalla useita satoja ja niissä paljon oppi- laita. Esimerkiksi Hietämäen Jamalaisiin koulussa oli vuonna 1869 pidetyn tarkas- tuksen mukaan sata oppilasta. Työtä kyl- lä riitti.

Venäläistäminen ja sosialisimin aatteet

Venäjän tappio Japanin sodassa 1905 lisäsi yhteiskunnan sisäistä jännitettä ja sillä oli ajan myötä vakavat seurauksensa inkeriläiselle kielivähemmistölle. Niko- lai II:n aikana viranomaisten käynnistä- mä venäläistämispolitiikka uhkasi kou- lujen opetuksen suomenkielisyyttä. Ve- näjälle saapui myös sosialismin aatteet, jotka saivat vastakaikua kansalaisissa, myös suomalaisten palveluammateissa ja teollisuudessa toimivien keskuudes- sa. Työväestön oloissa oli kiistatta epä- kohtia, jotka antoivat aihetta poliittiseen liikehdintään.

Seminaarin rehtoriksi oli valittu val- lankumousten aikana 1917 Kaapre (Gab- riel) Tynni. Hänen harteilleen laskeutui ylivoimainen taakka aikana jolloin hän luotsasi kirkon omistamaa, kristillistä op- pilaitosta ateismiin taipuvaisen vallanku- mousliikkeen keskellä. Seminaarin joh- tokunta oli vuoteen 1905 asti koostunut konsistorin valitsemista pappishenkilöis- tä. Vuonna 1905 toteutettiin hallinnon uudistus, jonka mukaan puolet johtokun- nan jäsenistä oli maallikoita. Ratkaisu myötäili lähinnä sosiaalidemokraattien linjauksia ja lopulta vuodesta 1917 bol- shevikkien vaatimuksista koko hallituk- sen tuli olla neuvostojen valitsemien hen- kilöiden käsissä.

Tynni oli valmistunut Kolppanan se- minaarista vuonna 1900 (kurssi X) ja hänen ensimmäinen paikkansa opetta- jana oli Pietarin eteläisellä esikaupunki- alueelle Volynkinon (Vallinki) kylässä.

Kirkon aika

Siellä asui inkeriläisten lisäksi Suomes- ta tulleita tehdastyöläisiä, koska kylä oli aivan liki Putilovin (Kiirovin)tehtaita. Siellä Tynni joutui kosketuksiin sosialis- min ja bolshevismiin kanssa, ja hän osa- si aavistaa mihin suuntaan yhteiskunta ja kirkon koululaitos nyt ajautuu. Lopulta bolsevikit tuhosivat seminaarin kristilli- senä, suomenkielisenä oppilaitoksena ja liittivät sen Hatsinassa sijaitsevaan opin- ahjoon. Tähän päättyi Kolppanan semi- naarin toiminta. Lukuisat opettajat Tyn- nin tavoin muuttivat kuohunnan keskeltä Suomeen ja välttivät siten myöhemmät Stalinin vainot.

Kolppanasta valmistui lähes 400 opettajaa

Seminaari toimi yhteensä 54 vuotta. Siinä opiskeli tai valmistui opettajaksi lä- hes neljäsataa henkilöä. Heistä noin 250 suoritti lisäksi urkuri- ja lukkaritutkin- non. Tämä jälkimmäinen opettajajoukko oli sitoutunut kirkon palvelukseen. Vii- meisimmät virassa toimineet Kolppanan opettajat teloitettiin Stalinin vainoissa 1937. Seminaarin merkitys inkeriläisyy- delle ja luterilaiselle uskolle on ollut suu- ri ja sen vaikutus on vielä nähtävissä lä- hes sadan vuoden jälkeen.

Samaa syväkylvöä rukoilemme nyt Inkerin Kirkon Kelton oppilaitokselle. Teologinen instituutti voi kunniakkaasti vaalia Kolppanan perintöä. Se on uuden aikakauden airut ja vasta rakentamassa merkitystään. Sillä on kaunis esikuva, jonka hedelmällisen työn katkaisi ateis- tinen vallankumous.

Isto Pihkala
Kirjoittaja, arkkitehti Isto Pihkala, toimi Inkerin kirkon ensimmäisenä pääsihteerinä (1993-1999) ja kirkkojen rakennuskon- sultina vv. 2002-2008)

Kolppanan historiaa

Kolppanan seurakunta perustettiin vuonna 1640. Seurakunnan väkiluku oli 2 460 vuonna 1928. Suomalainen väestö siirrettiin Suomeen vuonna 1943 saksalaismiehityksestä. Väestö oli enim- mäkseen äyrämöisiä.

Pienessä Kolppanan kylässä toimi Inkerinmaan ensimmäinen koulu. Sen perusti vuonna 1785 Venäjän perintöruhtinas Paavali Petrovits. Hänen puolisonsa saksalainen prinsessa Maria Fjodo- rovna suhtautui luterilaisena suopeasti luterilaisuuteen. Paavali omisti Hatsinan linnan ja koulu oli tarkoitettu alustalaisten ja hovi- väen lapsia varten, jotka olivat enimmäkseen suomalaisia.

Kolppanan opettaja-, lukkari- ja urkuseminaari aloitti toimin- tansa 15.9.1863. Ensimmäiset opettajat valmistuivat keväällä 1866. Heidän joukossaan (yht. 11) oli Mooses Putro ja Abram Tiis- niekka. Kirjasto avasi ovensa vuonna 1884.

Vuoteen 1917 mennessä Inkerinmaalla toimi 314 kansakoulua sekä Pietarin suomalainen yhteiskoulu. Vuosisadan vaihteessa ve- näläistämispolitiikan kiihtyessä venäjän kielistä opetusta lisättiin kansakouluissa ja suomen kielellä sallittiin ainoastaan uskonnon ja äidinkielen opetus. Vuonna 1919 Kolppanan opettajaseminaari lakkautettiin.

Kolppanassa pidettiin kuudennet yleisinkeriläiset laulujuhlat 1913. Esiintyjiä oli 771, soittokontia oli seitsemän. Juhlakulkuee- seen osallistui 4000 ihmistä.

Inkerin Liitto tiedottaa kaikille yh- teistyökumppaneilleen, että vuosi 2013 on kaikkien inkerinsuomalaisten merk- kivuosi. Lokakuussa tulee kuluneeksi 150 vuotta siitä ajasta, kun Kolppanan opettajaseminaari perustettiin. Tästä oppilaitoksesta on valmistunut inke- rinsuomalaisten oma älymystö, jonka

ansioista inkerinsuomalaiset saivat tun- tea itsensä kansaksi. Venäjän vallanku- mousken jälkeen seminaarin aloittamaa siviistystoimintaa jatkoi Hatsinan peda- goginen opisto, jonka suomenkielisen osaston historia päättyi vuonna 1937.

Lokakuussa 2013 myös inkerin- suomalaisten ”uuden ajan” kansallis-

Kolppanalaisia merkkihenkilöitä ovat näyttelijä Iisakki Lattu, sanomalehtimies Juhana Peräläinen sekä akateemikko Aale Tynni ja sanomalehtimies Kaapre Tynni.

Yhteiskuvan teksti: Kurssi IX (1892-1896) päättäjäiskuva. Ylhäältä va- semmalta oikealle: Antti Henttulainen, Tyrö; Adam Hirvonen, Tuuta- ri; Emil Suni,Tuutari; Adam (Aati) Granholm, Spankkova; Juho (Juha- na)Tikka, Spankkova; Aappo (Aaprami) Rappu, Hietämäki; Matti Ruot- si, Kelto ja Juho (Juhana) Marttinen, Spankkova (isoisäni). Keskellä istu- massa vasemmalta lukien: Taavi (Karl Edvard) Thalus,Kosemkina; Yrjö Beckman,Kaprio; Paavo Laamanen (kurssin opettaja); Pekka (Pietari) Toik- ka (koulun rehtori), kaksi opettajaa. Lattialla vasemmalta: Juho (Juhana) Pe- räläinen, Kolppana; Aleksanteri Tiisnekka, Tyrö ja Mikko Susi,Venjoki.

Kolppanan seminaari 150 vuotta

Ohjelmaa:

3. lokakuuta

12.00 Inkerinmaa -näyttelyn avajaiset Hatsinan kaupungin historian museossa.

14.00 Kolppanan opettajaseminaari 150 vuotta –näyttelyn avajaiset Hatsinan piirikunnan kirjastossa.

16.00 Dokumenttielokuvien festivaalien avajaiset Hatsi- nan kaupungin historian museossa (inkeriläisaiheisten do- kumenttien non-stop esitys).

4. lokakuuta

12.00 Dokumenttielokuvien festivaalit jatkuvat.

13.00 Aleksanteri III –näyttelyn esittely Hatsinan palatsissa.

15.00 Sivistystyö ja inkerinsuomalaisten historia - tieteelli- nen seminaari Hatsinan piirikunnan kirjastossa.

18.00 Kansanpukutyöpaja Hatsinan kaupungin historian museossa.

5. lokakuuta

09.00 Linja-autokiertoajelu Hatsina-Taaitsa-Skuoritsa-Hat- sina. Suomenkielinen opastus.

13.00 Pääjuhla. Kaksi juhlapuhetta – onnitelut – ansio- merkkien jakelu. Hatsinan Nuorten luomistyyokeskus.

15.00 Juhlakonsertti samassa paikassa.

18.00 Vastaanotto.

6. lokakuuta

10.00 Juhlallinen jumalanpalvelus Kolppanan kirkossa.

12.00 Kolppanan seminaarin muistolaatan paljastaminen kirkon edessä.

Kutsumme teitä osallistumaan näihin tilaisuuksiin. Lisä- tietoja wkokko@mail.ru. Samaan osoitteeseen odotamme teiltä kysymyksiä ja toivomuksia tulevista tapahtumista.

Kunnioittaen

Wladimir Kokko II:n Juhlavuosi –työryhmän pj

VÄYLÄMERKKEJÄ

suomalais-venäläiseen yhteistyöhön

Kuva: Tuulikki Vilhunen

Jo apostoli Paavali ymmärsi kulttuurien merkityksen lähetystyössä. Meidän on tunnettava sen maan tapoja, jossa työskentelemme. Inkerin kirkossa valmistui tänä keväänä aiheeseen liittyvä käytännöllinen opas, josta saa vinkkejä Venäjällä ja Inkerin kirkossa toimimiseen.

Pienen harjoittelun jälkeen venäläisten juhlapäivien muistaminen ja kyrillisten aakkosten lukeminen luonnistuvat kyllä meiltä suomalaisiltakin.

Olimme saaneet kutsun uusien ystäviemme kotiin. Tuttu nuorimies avasi oven ja sullouduimme tavallisen venäläisen kerrostalohuoneiston kapeaan eteiseen. Ystävämme toivotti meidät lämpimästi tervetulleiksi ja kätteli miestäni. Odotin vieressä omaa vuoroani. Sitä ei tullut - isäntä viittoili meitä jo olohuoneeseen. En ollut ainoastaan hölmistynyt, vaan myös vähän ärsyyntynyt: Miksi minua ei kätelty?!

Tapagtuneesta on aikaa yli kymmenen vuotta. Tuosta illasta lähtien olen tien-nyt, ettei Venäjällä yleensä kätellä naisia,

vaikka miehet kättelevät toisiaan hyvin-kin tiuhaan. Vierailulla mukanamme ollut tulkki huomasi närkästykseni ja kiirehti selittämään paikallista tervehtimis- ja kättelykulttuuria.

Yhteinen raja

Sanotaan, että suomalaista ja venäläistä yhdistää sama slaavilainen luonne. Elämmehän niin lähelläkin toisiamme, vain karttaan piirretyn rajaviivan erottamina. Kartassa näkyvä viiva erottaa kuitenkin paljon enemmän kuin paperilla näyttää ja mitä uskottelemme itsellemme. Suomen ja Venäjän raja tekee jaon itäiseen ja läntiseen kulttuuriin. Se jakaa tavan ajatella, toimia, tuntea, asennoitua. Takana oleva historia, joka maillamme on hyvin erilainen, vaikuttaa kaikkiin edellisiin.

Idäntöön veteraanit ovat joskus haastattelussa todenneet, että kun rajat avautuivat ja suomalaiset kiirehtivät auttamaan idän sisaria ja veljiä, niin intoa oli välillä enemmän kuin taitoa. Turistimatkoilla töppäileviä turisteja katsotaan lä-

pi sormien. Mutta kun olemme evankeliumin asialla ja vierailimme samoissa seurakunnissa vuodesta toiseen, meidän tulee osata toimia oikein, paikallisia kunnioittaen sekä seurakunnan kehittymistä tukien. Tarvitaan joku tai jotain, joka opastaa ja tulkaa paikallisia tapoja.

Käytännön suuntaviittoa

Inkerin kirkossa tänä keväänä valmistunut ”Väylämerkkejä toimivaan yhteistyöhön” on 9-sivuinen tiivistelmä kulttuurioppaaksi Inkerin kirkossa vierailleville. Paketista on hyötyä esimerkiksi ystävyysseurakuntatoiminnassa. Mikään opas tai kirja ei tietenkään korvaa kommunikointia seurakunnan ja sen kirkkoherran kanssa silloin, kun pohditaan, millaista ystävyystoimintaa molemmat osapuolet toivoisivat.

Oppaasta löytyy vinkkejä hyödyllisestä kirjallisuudesta sekä tärkeitä yhteystietoja, mm. Suomen Venäjällä toimivien konsulaattien aukioloajat ja yhteystiedot. Tärkeimmistä juhlista ja vapaapäivistä on luettelo. Lisäksi on yritetty selittää

Samovaari symboloi nykyään lämminsydämistä vieraanvaraisuutta. Kuva: Kristiina Paananen

Venäjällä arvostetaan kansanperinteitä ja taidokasta käsityötä. Kuva: Kristiina Paananen

hieman monimutkaista laskutapaa, miten pitemmät vapaat Venäjällä määräytyvät. Juhlat ja vapaat vaikuttavat olennaisesti siihen, milloin seurakunnissa kannattaa tai ei kannata järjestää ohjelmaa, esimerkiksi leirejä.

Venäläistä liikennekulttuuria on käsitelty pintaa raapaisemalla, olennaisimpia asioita mainiten. Samoin ortodoksista kontekstia ja vaikutusta Inkerin kirkkoon käsitellään lyhyesti.

Venäläisestä tapakulttuurista esitellään yleisimpiä piirteitä, joihin vierailija idässä törmää. Kättelytapojen lisäksi on hyödyllistä tietää sekin, että Venäjällä vain hyvien tuttujen kesken sinutellaan. Tai että kukkia annetaan aina pariton määrä, sillä parillinen lukumäärä kuuluu hautajaisiin.

Inkerin kirkon seurakuntien ongelmia on joskus yritetty ratkoa Suomesta käsin. Väylämerkeissä suomalaisia kehoitetaan jättämään ongelmat Inkerin kirkon selvitettäväksi. Kiistatilanteissa on hyvä pyrkiä puolueettomuuteen, eikä asettua toisen osapuolen taakse. Kaikki ei ole aina sitä, miltä äkkiseltään näyttää. Kirkkoherrat yleensä tuntevat seurakuntalaisensa parhaiten.

Taloudellisen avun perille toimittamiseen Inkerin kirkon kanta on ollut jo vuosia yksiselitteinen: kaikki taloudellinen tuki pyydetään ohjaamaan Inkerin kirkon oman pankkitilin kautta. Suomalaisen toiminnasta ei saa aiheutua seurakunnil-

le ongelmia viranomaisten kanssa. Missä Suomen seurakunnassa raha liikkuu tilien sijasta kädestä käteen?

Humanitaarisesta avusta todetaan, että sille on oltava tiedossa oleva tarve, siitä on sovittava seurakunnan kanssa etukäteen ja apu on aina jaettava yhdessä seurakunnan kanssa. Tämä tukee seurakunnan ja koko Inkerin kirkon tekemää omaa diakoniatyötä, jota meidän tulee kunnioittaa. Inkerin kirkon ja sen seurakuntien tilanne ei ole tänään sama kuin 20 vuotta sitten. Muutoksen tulisi näkyä myös toimintatavoissamme.

Oma lukunsa on suunnattu papeille ja maallikkosaarnaajille. Ohjeistuksissa paneudutaan mm. yhteistyöhön kirkkoheran kanssa, puheen sisältöön ja kuulijoiden huomioimiseen. Tulkkauksen kautta puhuminen tekee saarnaamisesta tavallista haasteellisempaa ja siksi siihen annetaan joitakin käytännön neuvoja.

Yhteisen työn hyväksi

Inkerin kirkko on kahden vuosikymmenen aikana ihmeellisellä tavalla yhdistänyt Suomen eri taustaisia kristittyjä. Niinpä myös nämä kulttuurivinkit on suunnattu laajalle joukolle suomalaisia, ei vain jollekin tietylle ryhmälle tai liikkeelle. Väylämerkit ovat kaikille niille, jotka tavalla tai toisella ovat mukana Inkerin kirkon työssä, joko ystävyysseurakuntatoiminnassa, jonkin järjestön kautta tai yksityisesti.

Inkerin kirkon paikalliset työntekijät arvostavat suomalaisten apua ja sanovat, että suomalaiset ovat tuoneet kirkkoon paljon hyviä toimintatapoja. Samaan aikaan he kokevat joskus, että me suomalaiset kävelemme heidän ylitseen ja päättämme seurakuntia koskevista asioista omavaltaisesti. Asenteemme on joskus ylimielinen.

Inkerin kirkon kirkkohallituksen maaliskuussa 2013 hyväksymä ”Väylämerkit toimivaan yhteistyöhön” on koottu suomalais-venäläisenä yhteistyönä Inkerin kirkon seurakuntien tarpeesta. ”Nämä neuvot ohjaavat asennoitumistamme ja meidän on syytä ottaa ne vakavasti”, tote- si Inkerin kirkon emerituspääsihteeri Isto Pihkala huhtikuussa Inkerin kirkon suomalaisten yhteistyökumppaneitten (IK-SY) neuvotteluissa Ryttylässä 5.4.2013.

Opasta saa toistaiseksi suomen- ja venäjänkielisenä. Tulevaisuudessa se tullaan kääntämään myös ruotsiksi ja englanniksi. Väylämerkit -opas löytyy Inkerin kirkon suomenkielisiltä verkkosivuilta. Inkerin kirkko toivoo, että kootut vinkit päätyvät kaikkien idäntöön ystävien käsiin ja olisivat hyödyksi sekä siunaukseksi yhteistyölle. Tarvittaessa niitä tullaan päivittämään, joten palautetta ja lisäystoi-veja voi lähettää allekirjoittaneelle.

Teksti: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
www.inkerinkirkko.fi

Pyhän Marian kirkossa *suuri pääsiäisjuhla*

**Pääsiäisjuhla hui-
pentui jo perinteek-
si tulleella tavalla
suureen konfirmaa-
tioon Pyhän Marian
kirkossa. Syksyllä
rippikoulunsa aloit-
taneet tulivat kulku-
eena alttarin eteen,
jossa he tunnustivat
uskonsa kirkon täy-
den osallistujajou-
kon edessä.**

Olemme pääsiäisenä kris-
tinuskon ytimessä, ja
siksi konfirmaatio sopii
hyvin pääsiäisen jumalanpalveluksen yh-
teyteen, totesi konfirmaatiota johtanut piis-
pa Aarre Kuukauppi.- Siinä ylösnoussut
Vapahtaja siunaa meitä. Tapahtuma on var-
masti konfirmoidulle ikimuistoinen samal-
la kun se vahvistaa ja tuo iloa seurakunta-
laisten elämään. Niin kauan kuin uskom-
me ylösnousseeseen Vapahtajaan, kirkolla
kirkkona ei ole hätää vaikka monenlaisia
ongelmia olisikin elämässämme, tähdentää
Kuukauppi iloisena juhlan jälkeen.

Inkerin kirkko ja sen Pyhän Marian seu-
rakunta Pietarissa viettivät pääsiäistä länti-
sen kalenterin mukaan keskellä venäläistä
arkipäivää. Ortodoksinen pääsiäinen oli tä-
nä vuonna niin myöhään kuin 5.5.2013.

Pääsiäispäivää edeltävänä yönä valon
tuloa pimeyteen symboloitiin yösydän-
nä kynttilöiden sytyttämisellä pimeässä
kirkossa. Valon tulon myötä kaksi nuorta
miestä kastettiin pääsiäisyönä Pyhän Ma-
rian kirkon jäseniksi. Kastetilaisuus muis-
tuttaa meitä lähetyksenkäskystä, jonka Jeesus
antoi ylösnousemuksensa jälkeen. Yöpal-
veluksen jälkeen lähinnä nuorista kokoon-
tuva joukko kulki laulaen ristisaattona lu-
terilaisen korttelin ympäri tuoden näin to-
distuksen jatkuvasti sykkivässä Pietarin
yössä.

Teksti ja kuvat: Tuulikki Vilhunen

**Tarvitsetko apua Venäjän
vierailun järjestelyihin?**

**Inkerin kirkko tarjoaa edullista
palvelua matkaohjelman suunnitteluun**

- ryhmien opastukseen ja tulkkaukseen Pietaris-
sa ja lähialueilla, tarvittaessa kauempanakin
- kuljetuksiin rautatieasemalta tai lentokentältä
Pietarissa
- majoitus- ja ruokailuvarauksien tekemiseen In-
kerin kirkon seurakuntiin (maksuton palvelu)

Tiedustelut:

Pastori Aleksei Uimonen
aleksei.uimonen@elci.ru
puh. +7 921 971 9341

Inkerinsuomalaisen kielenkäyttö on kokenut *nopean muutoksen*

Helsingin yli-
opistossa tarkas-
tettiin 15.3.2013
**Kaarina Mo-
nosen** väitöskir-
ja, jonka aiheena on inke-
rinsuomalaisten suomen
kielen käyttö Pietarissa ja
sen lähialueella. Väitös-
kirjan aihe alkoi kehittyä
jo vuonna 2005 tekijän
työskennellessä yliopis-
ton suomen kielen lehtori-
na Pietarissa. Hän on jat-
kanut aineiston keruuta ja
tutkimustyötä sen jälkeen
usean vuoden ajan. Kaik-
kiaan tutkimusta varten
kertyi ääni- ja videotallen-
teita lähes 38 tuntia.

Kaikki haastatelta-
vat esiintyvät väitöskir-
jassa peitenimellä, kuten
tutkimusetiikka nykyisin
edellyttää. Laaja tutkimus
ulottuu kielitieteen lisäksi
mm. etnografian ja kieli-
sosiologian alueille. Vas-
taväittäjä, professori Pirk-
ko Nuolijärvi totesikin Kaarina Monosen työn olevan kuin
monikaistainen moottoritie.

Mononen lähtee tutkimuksessaan liikkeelle siitä tosiasi-
asta, että suomen kielen käyttöalueet ovat nykyään entisel-
lä Inkerinmaalla huomattavan kapeat ja puhujamäärät aivan
toista luokkaa kuin aiemmin inkerinsuomalaisten kukoistus-
kautena. Nykyisin keskeisenä tavoitteena on kommunikointi
suomalaisten kanssa. Tutkimuksessa mukana olevat vanhain-
kodin suomalaisasukkaat ovat oppineet suomen kieltä lapsuu-
dessaan, mutta kielenkäytössä on tapahtunut heidän elämänsä
aikana valtava muutos. Yksi haastatelluista ei ollut puhunut
eikä kuullut sanaakaan suomea 35 vuoden aikana.

Eräs tutkittava toteaa: ”Suomalaisil huastetaa suomii, ve-
näläisil venettä.” Vanhusten jälkeen inkerinsuomen murteet
sammuvat, Mononen toteaa. Kielenkäytön muutos on ollut
suureksi osaksi poliittisista syistä johtuen huomattavan nopea,
sillä kielitilanne on muuttunut suomenkielisestä vallitsevas-
ti venäjänkieliseksi yhden yksilön elämän aikana. Vanhukset
ovat käyneet läpi koko muutoksen kaaren.

Neuvostoaikana nuorten suomen kielen oppimiseen vai-

kuttivat sen tuottama ta-
loudellinen tai älyllinen
hyöty, status ja tunnearvo.
Inkerinsuomalaisilla ti-
lanne oli etenkin vuodesta
1937 lähtien kielenvaihtoa
venäjään vauhdittava,
kun suomen kielen käyt-
töalueet kapenivat nopeas-
ti. Kodin merkitys on ollut
ratkaisevan tärkeä: monis-
sa tapauksissa vanhemmat
päättivät luopua suomen
kielestä ajatellen toimi-
vansa lastensa parhaaksi.
Varsinkin puolison olles-
sa venäläinen perheen kie-
leksi muodostui tavallisesti
venäjä. Nykyisin oppimis-
motivaatiota kasvattavat
paluumuuttoaikeet.

Väitöskirjassa viitataan
myös Inkerin kirkon piis-
pan **Aarre Kuukaupin**
lehtihaastatteluun, jos-
sa hän on todennut, ettei
Neuvostoliitossakaan ollut

mahdotonta säilyttää suomen kieltä, vaikka siitä saattoi joutua
maksamaan. Hän on itse oppinut kielen kotona. Tutkimukses-
sa todetaan, että Inkerin kirkko on viimeisiä saarekkeita, joilla
vanhin polvi voi käyttää äidinkieltään. Menneiden yhteisöjen
suomenkielisyys on luonut identiteettiä. Suomen kielen kuu-
leminen on monille niin tärkeää, ettei haittaa vaikkei sisältö-
äkään aina ymmärretä. Uskonollinen kieli on vanhemmille
osa perinnettä, jota ei haluttaisi muuttaa. Kuitenkin on yle-
sesti ymmärretty, että Inkerinmaan seurakuntien muututtua
monikansalliseksi toiminnan on tapahduttava kaikille yhtei-
sellä venäjän kielellä.

Kaarina Mononen osallistui itse aktiivisesti Pyhän Marian
seurakunnan toimintaan niin vuosina, jotka hän työskenteli
Pietarissa. Hänen opiskelijansa esittivät mm. suomenkielisen
näytelmän Mikael Agricolasta kirkon kryptassa. Väitöskirja
on vastaväittäjän mukaan herättänyt jo ennakkoon paljon kan-
sainvälistä kiinnostusta kielentutkijoiden keskuudessa.

Väitöskirjaa voi lukea myös osoitteessa: <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/38319>

Teksti ja kuva: Sisko Pörsti

Pietarin työn kokemukset kuvapäiväkirjana

Tuulikki Vilhunen: Keisarien kaupungissa

Suomen Lähetysseura. 230 s. Hinta 32 e.
Kirjaa voi tilata:
basaari@suomenlahetyseura.fi

“Keisarien kaupunki” ja suomalaisten historia elävät ja kohtaavat nykyajassa yllättävillä tavoilla ja tasoilla – samoin ihmiset ja elämä. Kirjan tekijä Tuulikki Vilhunen on toiminut Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon ja sen Pyhän Marian seurakunnan tiedottajana vuodesta 2007 Suomen Lähetysseuran lähettämänä. Heti Pietariin saavuttuaan hän alkoi kirjoittaa päiväkirjaa. Keisarien kaupungissa -teos (Suomen Lähetysseura 2013) on kuvausta Inkerin kirkon toiminnasta ja ihmisistä, työmatkoista kauemmas Venäjälle ja kodittomien lasten kohtaloista. **Tuulikki Vilhunen** kertoo myös värikkäästi arkielämän kiemuroista ja sattumuksista sekä suurkaupungin vaikuttavista kulttuuri- ja taide-elämyksistä. Teoksen pari sataa valokuvaa tempaavat lukijan mukaansa Pietariin.

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.
Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____
Lähiosoite: _____
Postitoimipaikka: _____
☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,95 e)
Tilauksen maksaja: _____
Lähiosoite: _____
Postitoimipaikka: _____
Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN
KIRKKO
2/86/2013

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Tuulikki Vilhunen
tuulikki.vilhunen@felm.org
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,95 e. Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kuva: Lasse Kuukauppi

Kolumni
Välähdyksiä Venäjältä

Pyyhiinvaellukset ovat kuuluneet kristinuskon historiaan jo sen alkuaajoista lähtien. Hieronymuksen mukaan kristityt ovat aina ajatelleet, että ”he ovat vähemmän uskovaisia, tietävät vähemmän, saavat vähemmän hengenhedelmiä, jos he eivät kumarra Kristusta paikoissa, jossa evankeliumi on ensikertoja kaikunut”. Ortodoksiseen perinteeseen pyhiinvaellukset kuuluvat vahvasti. Tarkoitus ei ole vain nähdä ja katsella kuin turisti, vaan kokea koko olemuksellaan yhteyttä Jumalan kanssa.

Venäjällä pyhiinvaellukset luostareihin ovat suosittuja. Niitä tosin harvemmin tehdään jalkapatikassa, vaan ryhmämatkoina bussilla. Näiltä matkoilta haetaan pyhän kokemusta arkielämän kiireen vastapainoksi, apua elämän ongelmatilanteisiin esirukouksien muodossa, kiitetään menestyksestä ja kumarretaan Jumalaa ihmeitä tekevien ikonien edessä. Venäjällä on vanhastaan ajateltu, että pyhissä paikoissa rukous on voimakkaampaa. Luostareiden oppaat ovatkin todellisia lähetystyöntekijöitä kertoessaan usein kristinuskosta hyvin vähän tiedäville pyhiinvaeltajille paitsi luostarin historiaa, niin myös evankeliumia ja miten se ihmisen elämässä vaikuttaa.

Itse olin viime kesänä telттаilemassa Valamossa. Valamon saarilla on luostarin lisäksi myös luonnonpuisto ja puiston puolesta telttapiste, jossa voi turvallisesti telttailla ja jättää tavarat, kun lähtee saarille vaeltamaan. En lähtenyt tietoisesti pyhiinvaellukselle, vaan lepäämään luonnonhelmaan tilanteessa, jossa olin törmännyt venäläisen työelämän pimeisiin puoliin. Tarkoitukseni oli istua yksin rantakalliolla, riidellä Jumalan kanssa ja lukea kirjaa ”Pettynyt Jumalaan”. -Toisin kävi.

Mielessä pyhät matkat

Saavuini telttapisteeseen uupuneena ja nälkäisenä. Leirisä oli tyhjää – oli Valamon luostarin perustajien muistopäivä ja kaikki olivat juhlissa. Vain kaksi miestä istui nuotion ääressä ja tarjosi tulijalle kalakeittoaan. Nämä miehet, Vasja ja Garik, paljastuivat sittemmin moskovalaisiksi humalaisiksi. Koko viikon he ruokkivat keitoillaan uupunutta ja kun minua, kummallisella etunimellä varustettua ihmistä ei kuulunut takaisin leiriin ennen puolta yötä, niin hälyttivät miliisit etsimään kadonnutta ”estonkaa” eli virolaista. Valamo vaikutti humalasiinkin jalosti.

Telttapisteessä tutustuin Keski-Venäjältä, Vladimirista, tulleeseen nuoreen pariin, joiden kanssa vaelsimme saarilla ja skiitoilla. Smolenskin skiitalla sateesta läpimärille vaeltajille munkki tarjosi kuumaa teetä ja Konevskin skiitalla yhdessä munkin kanssa vietimme ortodoksisen iltarukoushetken. Söimme vatsan täyteen metsämansikoita, uimme lahden poukamissa ja istuimme rantakallioilla maailmaa parantamassa. Iltaisin telttapisteessä yhdessä voronezhilaisen seurakuntaryhmän kanssa lauloimme nuotion äärellä ortodoksilauluja kitaran säestyksellä.

En istunut yksin rantakalliolla, en riidellyt Jumalan kanssa ja kirjankin lahjoitin eteenpäin. Sydämen täytti kiitos kaikesta siitä hyvyydestä, jolla Jumala minut ympäröi. Kaiken sen kautta Jumala puhui: ”Erja, MINÄ huolehdin sinusta, MINÄ olen sinun kanssasi, MINÄ ruokin sinut”. Matkasta- ni tulikin pyhiinvaellus sanan varsinaisessa merkityksessä. Suurimman lahjan tästä matkasta sain kuitenkin vasta myöhemmin. Se oli alkusysäys sille, että sukunimeni on vaihtunut Kataisesta Ivanovaksi.

Teksti ja kuva: Erja Ivanova, o.s. Katainen

Iloiten laulakaa – Shir sameach !

Jos päämme on painuksissa ja suru ympäröi meitä,
olkaamme iloisia tulesta, joka on sisimmässämme.
Olkaamme täynnä iloa, laulakaamme voimakkaammin
ja palakaamme kuin viini. (Suom. Ariela Toivanen)

Pyhän Marian seurakunnassa oli ehkä ensimmäistä kertaa konsertti, joka koostui pelkästään heprealaisista lauluista. Kuopiolaisen Zipporim-kuoron konsertti oli osa Pyhän Marian seurakunnan yhteydessä toimivan messiaanisen Johannes Kastajan seurakunnan tapaamista suomalaisten ystävien kanssa. **Leila Savolainen** johtama konsertti suomalaisten esittämänä oli ainutlaatuinen kokemus paikalliselle välle. **Erkki Holopaisen** ja **Kirsi Ylösen** sooloesitykset ja **Hanna Eskelin** viulu jäivät monen sydämelle.

Seurakunnan sihteeri **Alla Polosina** kertoi, miten pienestä kaikki alkoi. Suomalaiset lähetystyöntekijät toivat raamattuja, joita alettiin tutkia pienissä kodeissa jo 1990-luvun alkupuolella. Seurakunta muodostui pikku hiljaa ja vuon-

na 2005 alkoi säännölliset kokoontumiset, joita johti pastori. Alla kiitti suomalaisia rakkaudesta ja kaikesta avusta. Hän iloitsi siitä, miten nyt ollaan juhlassa Pyhän Marian isossa kirkkosalissa, koska omiin tiloihin ei mahduttaisi. Juutalaisilla on pitkä tie Kristuksen luo. Meillä on oma seurakunta koska haluamme säilyttää myös juutalaiset juhlamme ja traditiomme.

Juhla alkoi jumalanpalveluksella, jossa saarnasi pastori **Boris Shuprov**. Sen jälkeen kirkon kryptassa nautittiin yhteinen ateria. Zipporim-kuoro tuli Alavan seurakunnasta ja samaan aikaan juhlassa oli mukana Kuusankosken seurakunnasta ystäviä, joilla oli myös omaa vierailuohjelmaa.

Teksti ja kuva: Tuulikki Vilhunen